

Γιατί τα παιδιά πρέπει να τα δεχόμαστε για αυτό που είναι και όχι για αυτό που θέλουμε εμείς να είναι.....

Μια αληθινή ιστορία..

«Η Gillian είναι ένα κορίτσι επτά ετών που δεν μπορεί να παραμείνει καθιστή στο σχολείο. Σηκώνεται συνέχεια, αποσπάται η προσοχή της, πετάει με τις σκέψεις της και δεν μπορεί να παρακολουθήσει το μάθημα. Οι δάσκαλοί της ανησυχούν, την τιμωρούν, την μαλώνουν, επαινούν τις λίγες φορές που παρακολουθεί καθιστή τα μαθήματα, αλλά τελικά, η κατάσταση δεν αλλάζει. Η Gillian αδυνατεί να μείνει καθιστή και να παρακολουθήσει με προσοχή.

Όλοι την μάλωναν

Η μητέρα της πιστεύει ότι δεν μπορεί να μην λάβει υπόψιν της τη συμπεριφορά της κόρης της. Γι'αυτό και όταν αυτή επιστρέφει στο σπίτι, την μαλώνει και την τιμωρεί. Λες και δεν έφταναν οι χαμηλοί βαθμοί, οι τιμωρίες και ο εξευτελισμός των συμμαθητών της στο σχολείο.

Κάποια ημέρα οι δάσκαλοι προσκαλούν τη μητέρα στο σχολείο. Η μητέρα, φανερά λυπημένη, πιάνει την κόρη της από το χέρι και πηγαίνει στο σχολείο. Οι δάσκαλοι τής μιλούν για μια διαταραχή που θεωρούν εμφανή στο μικρόκορίτσι. Επειδή η μικρή δεν παρουσιάζει υπερκινητικότητα, δεν θεωρούν υποχρεωτικό να της χορηγήσουν κάποια αγωγή.

Κατά τη διάρκεια της συνάντησης, φθάνει ένας μεγάλος σε ηλικία δάσκαλος που γνωρίζει την μικρή και την ιστορία της. Ζητάει λοιπόν από όλους τους δασκάλους, αλλά και από την μητέρα, να πάει με το μικρό κορίτσι στο δίπλα δωμάτιο, απ'όπου θα μπορούν όλοι να τη βλέπουν.

Ενώ κατευθύνεται προς το δωμάτιο, λέει στη Gillian ότι θα επιστρέψουν σύντομα, της βάζει μουσική να παίζει στο ράδιο και βγαίνει από το δωμάτιο. Η μικρή βρίσκεται μόνη της μέσα στο δωμάτιο και αρχίζει να χορεύει και να εκφράζεται μέσα από την καρδιά της, στους ήχους της μουσικής.

« Η Gillian δεν είναι άρρωστη, είναι απλά χορεύτρια!», λέει χαμογελώντας ο ηλικιωμένος καθηγητής μπροστά στους υπόλοιπους, που τον κοιτούν με έκπληξη, αλλά και συμπόνια. Προτείνει στη μητέρα της να την πάει σε μαθήματα χορού, αλλά και στους δασκάλους να την αφήνουν να χορεύει μiasτο τόσο.

Όταν η μικρή επιστρέφει από το πρώτο της μάθημα χορού, λέει στη μητέρα της: «όλοι είναι σαν και εμένα, κανείς δεν μπορεί να παραμείνει καθιστός!».

Το 1981, έπειτα από μία επιτυχημένη καριέρα ως χορεύτρια, αφού άνοιξε τη δική της σχολή χορού και έλαβε διεθνή αναγνώριση για την τέχνη της, η Gillian Lynne θα γίνει η χορογράφος του μιούζικαλ “Cats”.»

... Ken Robinson...

Χαϊδά Αθανασία Κοινωνική Λειτουργός

Καστόρη Μαρία Ψυχολόγος